

Eén wereld

Het is nu wetenschappelijk bewezen: iedereen is hooguit via 5 tussenstappen een kennis van ieder willekeurige andere persoon op aarde. We zijn dus allemaal zesdegraads kennissen. Of het nu gaat om een pygmeë in de binnenlanden van Afrika, een Chinese visser, een schoenenpoetsertje in Rio de Janeiro, president Clinton of Julia Roberts, iedereen is in hooguit vijf stappen via via een kennis van je. Dit klinkt natuurlijk erg onwaarschijnlijk, maar een club van wiskundigen onder leiding van Strogan en Watts van de Amerikaanse Cornell-universiteit heeft dit wiskundig bewezen. Als je er meer over wilt weten sla dan het blad Kijk (oktober 1999) er nog eens op na. Ik vond dit wel weer een verrassend voorbeeld van het bahá'í-principe dat wetenschap en religie twee aspecten van één waarheid zijn. Wij voelen en geloven als bahá'ís dat alle mensen één grote familie zijn, de wetenschap van de wiskunde bewijst dat het zo is.

In godsnaam

Eind november 1999 was het dan zover. Alle bahá'ís zaten gekluisterd aan de tv voor de VPRO-serie "In godsnaam. Portretten van de gelovende mens". In deze eerste aflevering werden de belevenissen van een jongen gevolgd die op het punt stond bahá'í te worden. Het werd heel spannend gebracht: doet ie het wel of doet ie het niet. En de theatrale ontknoping op het eind, het tekenen van de lidmaatschapskaart in een zweefvliegtuig in de hemel hoog boven De Poort, was best wel emotioneel. Nu is zo'n documentaire niet objectief: de makers willen er een bepaalde boodschap mee overbrengen. Hun motieven zijn me echter nog niet duidelijk. Zo weet ik nog niet of de groothoeklens bewust werd om de gezichten van de mensen te vervormen om zo een sekte-achtige uitstraling te krijgen, of dat het gewoon onkunde van de cameraman was. Ook tijdens een interview enkele dagen voor de uitzending vond ik het wel gênant dat de interviewster wel twee keer aan de maaksters van de documentaire moest vragen: "Maar, hebben jullie hier nu iets van opgestoken? Hebben jullie hier iets positiefs aan overgehouden?" voordat de ene aarzelend moest toegeven: "Ja wat zei die bahá'í ook al weer? Het negatieve bestaat niet, het is slechts het ontbreken van het positieve. Dat vond ik wel een goede uitspraak." Maar dat kwam er wel met heel veel moeite uit. Ik heb de andere afleveringen niet gevolgd, dus ik weet niet wat die voor sfeer gaven. De reacties over het programma waren gemengd. Zelf vond ik de manier waarop de bahá'í-jongeren in de documentaire met elkaar omgingen wat soft, wat klef. Dat klinkt negatief, en zo zal het voor een groot gedeelte van de mensen ook wel zijn overgekomen. Niet iedereen is gediend van die warme, vriendelijke deken van de bahá'í-gemeenschap. Dat kan voor buitenstaanders erg afschrikwekkend overkomen. Maar het zou kunnen dat alle jongeren nu zo met elkaar omgaan. Geen idee.

Papier en Ideeën

Boekliefhebbers, het is onnodig te zeggen, voelen zich niet op hun gemak met de komst van elektronische media. John Updike, de beroemde Amerikaanse schrijver, schreef laatst over het elektronische boek, waarop slechts één pagina te zien is die steeds ververst wordt, dat het een metafysisch verarmd substituut is voor de duurzaamheid van het ingebonden boek: "Dat boeken blijven bestaan, suggereert dat wijzelf blijven bestaan, ons innerlijk sprookje, niet geschreven met het water van e-inkt." (Bron: www.intellectualcapital.com/issues/issue314/item7013.asp) Maar heeft Updike daar wel gelijk in? Is het papieren boek wel zo onvergankelijk? Denk eens aan de duizenden boeken die ten prooi zijn gevallen aan oorlogen, overstromingen, schimmels, boekverbrandingen? Nee, papier is ook vergankelijk, alleen de boodschap, de inhoud, is onvergankelijk. Misschien is elektronisch opgeslagen informatie nog wel duurzamer dan op papier opgeslagen informatie. Bij elektronisch informatie kan de inhoud immers op duizenden computers over de hele wereld gekopieerd worden. En dat is precies wat op het ogenblik ook met de woorden van

Bahá'u'lláh aan het gebeuren is. Zijn woorden zullen onvergankelijk en onvergetelijk zijn in het elektronische heelal van de nieuwe tijd.

Vreemd, niet?

Vreemd dat een briefje van 25 gulden zo veel lijkt als we het meenemen naar het Negentiendaagsfeest, en zo weinig als we het meenemen naar het café. Vreemd hoe lang een uur duurt bij het Onderrichtscomit  en hoe kort bij het vissen of sporten. Vreemd hoe lang een paar uur duurt bij een verdiepingsweekend, en hoe kort bij het kijken naar een film. Vreemd dat we blij zijn met de verlenging van een voetbalwedstrijd, maar balen als een raadsvergadering wat langer duurt. Vreemd hoe moeilijk we het vinden om tweemaal daags uit de Geschriften te lezen en met welk gemak we een roman van 300 bladzijden kunnen lezen. Vreemd hoe we voetstoots aannemen wat er in de kranten staat, terwijl we vaak de woorden van Bahá'u'lláh in twijfel trekken. Vreemd waarom we een fireside niet in onze agenda gepast krijgen, terwijl we andere afspraken er moeiteloos in pennen. Vreemd hoe moeilijk we het vinden om een Verborgen Woord van buiten te leren, terwijl we heel goed zijn in het bevatten en onthouden van roddelpraatjes of een lange mop. Vreemd waarom onze gebeden vaak maar enkele minuten duren, terwijl we met gemak een uur telefoneren met een vriend(in). Vreemd dat we met gemak een e-mail lezen van 500 woorden, terwijl het lezen van vijf verzen van Bahá'u'lláh zo veel moeite kost. Vreemd waarom we zo gemakkelijk de raadgevingen van een volslagen vreemde aannemen, terwijl we slechts aarzelend de aanwijzingen van God accepteren. Vreemd dat mensen het belangrijker vinden wat anderen van hen denken, dan wat God van hen denkt.

(Bron: anoniem, 27 november 1999, Bahá'í Berichten mailing list)

Copyright 2000,
Leo van der Heijden, www.steigan.net